

L a i v a s

THE SHIP

Savaitinis Lietuvių R. Katalikų Laikraštis

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

No. 18

Gegužės (May) 2, 1925 M.

Metai V.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

Dažna Komunija

Apaštalystės Maldos Intencija

Gegužio mėn. 1925 m.

Šv. Tėvo Pijaus XI palaiminta ir patvirtinta.

Pirmaisiais krikščionybės amžiais tikintieji kuodažniausiai eidavo prie šv. Komunijos. Paprastai kai tik tekdavo dalyvauti šv. Mišių aukoje, pirmieji krikščionys neapleisdavo drauge progos ir šv. Komuniją priimti.

Bet laikams bėgant gyvas tikėjimas ir karštas maldingumas pradėjo šalti, o su tuo ir dažnos Komunijos praktika pradėjo nykti. 1215 metais Visuotinės Läterano Vyskupų susirinkimas

turėjo net paskelbti griežtą, nuodėmės bausmę, įsakymą, kad visi tikintieji bent vieną kartą metuose imtų šv. Komuniją.

Šitas įsakymas nustato tik, kas būtina yra reikalaujama iš kiekvieno kataliko, be ko katalikas jau nebegalėtų tikrai vadintis kataliku. Tačiau Bažnyčios mintis ir noras visuomet buvo, kad tikintieji dažniau eitų prie šv. Komunijos. Tai matome kad ir iš Visuotinio Tridentino Vyskupų susirinkimo

(XVI šimt.), kuris ragina tikinčiuosius imti dažnai šv. Komuniją.

Bet šis paraginimas nerado tinkamo atbalsio tikinčiųjų tarpe. Dar ilgą laiką buvo manoma, kad eiti kas mėnuo prie šv. komunijos esą jau pakankama, idant pelnijus gero dievobaimingo kataliko vardą. Gi į dažnesnę komuniją buvo žiurima, kaip į kokią vien tik vienuolių ar kunigų privilegiją.

Viskas kitaip virto, kai Pijus X 1905 metais išleido dekretą liečiantį dažnąją komuniją. Šituo dekretu Pijus X primena tikintiesiems, kad šv. komunija nėra kokia tai dovana teikiama už tikinčiųjų nuopelnus, bet yra priemonė Dievo malonei padauginti; kad dažnas šv. komunijos ėmimas nėra kokia tai tik šventųjų asmenų privilegija, bet yra vaistas mūsų visų silpnybėms gydyti ir šventumui įgyti. Delto Pijus X ragina visus tikinčiuosius eiti dažnai prie šv. komunijos ir nustato sąlygas, kuriomis kiekvienas gali dažnai, kad ir kasdien, komunikuotis.

Nuo to laiko dažnos ir kasdieninės komunijos praktika pradeda įsivyrauti Bažnyčioje. Šiandien matome kiekvienoje gerai tvarkomoje parapijoje nemažą tikinčiųjų burį einančių kasdien prie šv. komunijos. Gi savaitinės komunijos yra labai plačiai praktikuojamos.

Tačiau ne visur ir nepilnai dar dažnos komunijos praktika vyrauja. Dabartinis mūsų Šventasis Tėvas Pijus XI trokšdamas, kad dažnos komunijos praktika kuoplačiausiai pasklistų tikinčiųjų tarpe, paveda šį reikalą Apaštalytės Maldos narių uolumui.

Rupinkimės, tad per šį gegužės mėnesį savo maldas vienybėje su Saldžiausiaja Jėzaus Širdimi leisti į dangų ta mintimi, kad tikinčiųjų, ypač jaunuo-
menės, tarpe dažnos ir kasdieninės komunijos praktika vis daugiau prigyty ir savo išganingos intekmės jiems daryty.

X.

Nemaloni Tiesa.

Kai kurios amerikoniškos sąjungos, draugijos, atskiros organizuotos ir labdarybės grupės Suvienytose Amerikos Valstybėse nuo keletos jau metų renka statistines žinias apie nusikaltimų skaitlingumą didesniuose Amerikos miestuose. Bet tie skaičiai jau ima daryti neramumo. Įvykusieji faktai pasirodė labai nemalonūs rinkėjams. Kas kartas, metai į metus žmogžudyščių

skaičius didėja Chicagoje, New Yorke ir kituose didesniuose miestuose. Trijų mėnesių laiku Chicagoje įvyko daugiau šimto žmogžudyščių. New Yorkas mažai ką užsileidžia Chicagai. Dešimties mėnesių laiku nubausta Chicagoj, New Yorke ir San Francisco mirtimi už žmogžudystes dešimtis nepilnamečių vaikų ir merginų. Tie skaičiai prikišamai įrodo, kad auklėjimo tvarka yra

negera, kad mokyklas baigęs jaunimas nėra išauklėtas, o vien tik tokių ar kitokių dalykų pamokytas. Viešasis padarumas ir asmeninė dora visuomenėje puolusi. Naujai išauginta viešose mokyklose karta yra daug kame supagonėjusi. Brangiausi įsitikinimai ir kilniausi prie savo gimdytojų meilės jausmai ir dėkingumas toli nuo šiandieninio "tikro amerikonuko". Negavęs jaunimas tikybinio pagrindo savo veiksmams, žiūrį tik savo smagumo ir iš visko daro "biznį", net iš savo tėvų.

Toji tiesa yra skaudi Amerikos piliečiams, bet nieko nepadarysi, — draugijos ima vis balsiau kalbėti, kad tikėjimas ir gerieji papročiai būtinais reikalingi viešajam gerbuviui. Daugiau mąstantieji supranta, kad valstybinis "neutralus" tikėjimas, niekas daugiau nėra, kaip tik žmonių įstatymas ir jo vykinimas mokyklose viešose pasidaręs visai mechaninis, daugumoje stačiai beprasmis. O be tikėjimo negalima pakeiti puolančią žmonių dorą bei padarumą. Todėl ir žymus Amerikos ekonomistas Roger W. Babson, rašydamas apie įvairių Bažnyčių įtaką į amerikoniškąją kultūrą, skelbia viešai naudingiausiais Amerikos piliečiais esant visus pamokslininkus ir įvairiausių tikėjimų dvasininkus, kurie vieni tik gali pakelti gremstančią klaidą ateitin visuomenę.

Amerikos žymesnieji visuomenininkai supranta labai gerai susidariusią dėl betikybinio jaunuomenės auklėjimo padėtį. Jie pradeda ieškoti kelių, priemonių padarytai klaidai atitai-

syti. Klaida padaryta auklėjimo tvarkoje ir ją teks pakeisti geresne. O geresnė bus toji, kuri į viešąją mokyklą įleis ne žmonių pramanytą tikėjimą, o Dievo apreikštą religiją. Tą darbą jau dabar atlieka parapijinės ir aukštesiosios mokslo įstaigos.

Lietuvių Išeivijai Amerikos negalima vėluotis bendrame Amerikos kultūros kilime ir jos į geresniąją pusę pakrypime. Mums tas atsiekti nėra persunkiausia. Tegul tik visi Lietuviai auklėja savo vaikučius parapijos mokyklose, tegul tik savo jaunimą siunčia į aukštesniąsias katalikiškas mokyklas, kaip nejučiomis padarysime didelį darbą, — mūsų jaunoji karta mokslu ir išauklėjimu stovės Amerikos piliečių viršūnėse.

Jeigu neturime užtektinai savo mokyklų pasistatę, kurkime naujas. Nes tik per savo mokyklas mes sugebėsime mūsų jaunimą sau išsiauginti, o ne svetimiems reikalams. Tiktai per parapijų mokyklas, High Schooles ir savas Kolegijas bei Akademijas išlaikysime jaunimo lietuvišką nusistatymą ir katalikų dvasią. Šio reikalo svarba turėtų būti visiems suprantama. Nepagailėkime tam reikalui nei savo darbo nei savo dolerių, kad mūsų Tautos trečdalį išlaikyti sveiką, nežuvusią Tėvynei ir Bažnyčiai.

K. M.

Sesuo Marija Virgilija.

(Elena Žilutė)

A. a. Sesuo Marija gimė rugsėjo 14 d. 1901 m. Chicagoje, gerų katalikų tėvų Juozapo ir Uršulės Žilių šeimynoje.

Šiek tiek paaugėjusią Elenutę, tėveliai pradėjo leisti į lietuvių Visų Švenčių par. mokyklą, kurioje mokytojauja Seserys Kazimierietės. Mokykloje Elenutė buvo pavyzdinga ir dievota mergaitė. Ji turėjo labai švelnų ir malonų būdą; visuomet ji buvo linksma ir savo malonia šypsena nevieną melancholiką prajuokindavo. Mokyklą baigė 1917 m.

Čia Amerikoje lietuvių vaikai pabaigę pradinės mokyklas nežinia kur pragaišta, kad niekur nepamatysi jų dirbujantis lietuvių tarpe. Su a. a. Elena Žiliute ne taip buvo. Ji didžiavosi esanti lietuvaitė ir nors 14 metų būdama priklausė prie Pilnųjų Blaivininkų kuopos ir buvo josios protokolų raštininkė. Taipgi ji priklausė prie Lietuvos Vyčių 8 kp. ir buvo jos aktyvė narė.

Elena sulaukusi 17 metų, lyg tarsi, pavasaryje gėlė pražydusi, rodosi, turėjo linksintis, žaisti ir naudotis pasaulio linksmybėmis. Bet ne. Ji rimtai galvojo apie amžinybę ir suprato, kad pasaulio linksmybės ir smagumai neduos žmogui tikrosios laimės, kaip kad yra manoma. Pajutusi Dievo balsą šaukiantį į vienuolyną, apleidžia pasaulį su jo linksmybėmis, išsižada visų patogumų ir malonumų, palieka savo tėvelius, brolių ir sesutes, rugpiučio 26 d. 1917 m. įstoja į Šv. Kazimiero Sese-

rų Vienuolyną, kad ten pilnai atsidavus Dievui ir savo Tėvynės darbams.

Atlikus bandymą, kovo 4 d. 1918 m. priima vienuolės abitą. Dviem metams praslinkus sudeda vienuolės tris paprastuosius apžadus: skaistybės, neturto ir paklusnybės.

Antrais navicijato metais mokytojavo Šv. Mykolo par. mokykloje Chicagoje. Sekančiais metais (1920) buvo perkelta į Šv. Kryžiaus par. Mt. Carmel, Pa. Po atostogų 1921 m. važiuodama iš vienuolyno į Mt. Carmel, mokyti vaikų, susirgo kelionėje ir spalio mėnesyje grįžo namo gydytis. Paskui gydėsi St. John's Sanitarium, Springfielde, bet nepasveiko. Aprupintą šv. Sakramentais, balandžio 19 d. 4 val. ryto, Aukščiausias Viešpats pasišaukė ją pas save, kad pasiimtų savo užmokestį.

Balandžio 22 d. a. a. Ses. M. Virgilija buvo iškilmingai palaidota šv. Kazimiero kapinėse Chicagoje. Laidotuvėse dalyvavo 9 kunigai, apie 100 seserų, daugybė žmonių. Sakoma, kad dar niekuomet neteko matyti lietuvių laidotuvėse tiek žmonių dalyvaujant. Gedulingas pamaldas laikė Kun. P. Lapolis, Roselando klebonas. Pamokslus pasakė Kun. P. Vaitukaitis — seserų kopyčioje; kapinėse gi — Kun. K. Rėklaitis, seserų kapelionas. Laidotuvės buvo tikrai iškilmingos, kurios paliko gilaus įspūdžio dalyviuose.

Amžiną atilsį duok, Viešpatie, ses. M. Virgilijos sielai!

III SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

Evangelija

JON. 16, 16-22.

ANUO metu tarė Jėzus savo mokyti-
niams: Dar valandėlė, ir jūs nebematysite manes; ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas Tėvą. Tuomet kaikurie iš jo mokytinių kalbėjosi tarp savęs: Kas tai yra, ką jis mums sako: Dar valandėlė, ir nebematysite manes; ir vėl valandėlė, ir matysite mane; ir: Aš einu pas Tėvą? Taigi, jie klausinėjosi: Ką tai reiškia, ką jis sako: Valandėlė? Mes nežinome, apie ką jis kalba. Jėzus suprato, kad jie norėjo jį klausti, ir jiems tarė: Jūs klausinėjate vienas kitą apie tai, kad aš jums pasakiau: Valandėlė, ir nebematysite manes, ir vėl valandėlė, ir matysite mane. Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs vėksite ir raudosite, pasaulis gi džiangsis. Jūs busite nuliudė, bet jūsų nuliudimas pavirs džiangsmu. Moteriškė gimdydama turi nuliudimo, nes jos valanda atėjo. Pagimdžius gi kudikį, jau nebeatsimena suspaudimo del džiangsmo, kad gimė pasaulini žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliudimo; bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiangsis, ir jūsų džiangsmo niekas iš jūsų neatims.

Lekcija

I PETRO 2, 11-19.

MYLIMIAUSIEJI, aš maldauju jus, susilaikykite, kaip ateiviai ir keleiviai, nuo kuniškų geidulių, kurie kovoja prieš sielą. Tebunie jūsų pasielgimas tarp pagonių geras, kad ir ten, kame jie neteisiai apkalbinėja jus, lyg piktadarius, pažintų jus iš gerų darbų ir garbintų Dievą aplankymo dieną. — Taigi, pasiduokite kiekvienai žmonių tvarkai del Dievo: ar tai karalius kaipo valdovui, ar tai vadams kaipo jo siųstiems atkeršyti piktadariams ir pagirti gerųjų. Nes ta yra Dievo valia, kad gera darydami priverstumėte nutilti neišmanančiųjų žmonių nežinojimą, kaip laisvieji, ne kaip tie, kurie daro iš laisvės pikterybei daugalą, bet kaip Dievo tarnai. Visus gerbkite, mylėkite brolius, Dievo bijokite, gerbkite karalių. — Jūs, vergai, bukite pasidavę visa balme valdovams ne tik geriems ir romiems, bet ir nepakenčiamiems. Nes tai yra malonė Kristuje Jėzuse, mūsų Viešpatyje.

Konkordatas.

Konkordatas yra vadinama sutartis, kurią daro Vatikanas (tai yra Popiežiaus valdžios atstovai) su pasauline kurios valstybės valdžia, kad sutvarčius bažnytinius reikalus toje valstybėje. Tokiomis sutartimis pasaulinė valdžia duoda Bažnyčiai valstybėje tam tikrų laisvių ir privilegijų, gi Bažnyčiai iš savo pusės duoda pasižadėjimų valstybės naudai.

Nepersenai Vatikanas padarė tokį konkordatą su Lenkija. Kadangi konkordatas vien atsižvelgia į bažnytinius

reikalus, tai, rodos, jis neturėtų labai rupėti tokiems žmonėms, kurie išsižadėjo tikėjimo, butent bedieviams, laisvamaniams.

Tuo tarpu del konkordato su Lenkija daugiausia triukšmo kelia kaip tik mūsų laisvamaniai. Jie begėdiškai puola ant Popiežiaus, šaukdami, kad buk Šv. Tėvas pasielgęs neteisingai, buk jį parduavęs lenkams mūsų Vilnių ir taip toliau.

Ar iš tikrųjų taip yra?

Kad kas galėtų tokį daiktą par-

duoti, reikia, kad jis tą daiktą turėtų. Tuo tarpu Šv. Tėvas niekuomet savo valdžioje Vilniaus neturėjo. Taigi ir parduoti jį niekam negalėjo. Vilnių mums atėmė jėga lenkai ir jį dabar valdo. Šv. Tėvas, darydamas su lenkais konkordatą, nepasakė, kad Vilnius turėtų prigulėti lenkams. Tačiau skaitydamosis su esamąja padėtimi t. y. kad Vilnius dabar, kol kas, yra lenkų rankose, bažnytiniams reikalams sutvarkyti Vilniuje tarėsi su lenkų valdžia.

Bet sakoma, taip darydamas Vatikanas pripažįsta, kad lenkai užgrobę Vilnių teisingai yra pasielgę. Visai ne. Vatikanas konkordatu nesprendžia visai, keno čia pusėje yra teisybė, bet tiktai tvarko bažnytinius reikalus ir tame krašte, kurį pasigrobę laiko tuo tarpu lenkai.

Konkordatas su Lenkija nieko neatmainė politinėje Lietuvos padėtyje kai del Vilniaus. Mes kaip ligšiol taip ir toliau turime teisės reikšti savo protestus prieš Vilniaus pagrobimą, mes galime ir turime rupintis Vilnių atimti iš lenkų rankų. Ir jei mums tai kada nors pasiseks, jokių prieštaravimų neišgirsime iš Vatikano pusės. Vatikanas tuo met, jei reikalo bus, tarsis su mūsų valdžia del bažnytinių reikalų Vilnijoje.

Bet ir šiame konkordate su Lenkija matome, kad Vatikanas buvo atsargus Vilniaus klausime ir nenorėjo jokių budu duoti progos lenkams Vilniją laikyti grynai lenkišką provinciją. Lenkai darę pastangų, kad Vilniaus diecezija būtų įterpta į Varšavos bažnytinę provinciją. Vatikanas tačiau su tuo nesu-

tiko ir iš lietuviškų-baltgudiškų žemių sudarė atskirą Vilniaus bažnytinę provinciją. Tuo budu bent kiek yra apsaugojamas Vilnijos kraštas nuo lenkų įtakos.

Kad šis konkordatas su Lenkija nėra mums malonus dalykas, del to niekas ir nemano ginčytis. Bet kitas yra klausimas, ar Vatikanas čia yra pasielgęs neteisingai?

Įsivaizduokim sau bylą dviejų žmonių del bet ko susiginčijusių. Vienas ir antras teisme taip įrodinėja, jog tiesa esanti jo pusėje, kad ir labiausiai bešališkam teisėjui sunku nuvokti, kurioje pusėje ištikro yra tiesa. O jei dar kurią pusę parems gudrus advokatas, tai kartais ir teisingiausias teisėjas išsprendžia bylą jos naudai.

Imkime dabar mūsų bylą su lenkais del Vilniaus. Juk mes negalime norėti, kad Vatikanas į Vilniaus klausimą žiūrėtų mūsų akimis. Šiuo atvėju Vatikanui tėra tik dvi susiginčijusios šalys. Viena jų savo teises į Vilnių remia praieities, tautybės ir ukio įrodymais. Tai mes lietuviai. Kita — lenkai stengiasi rodyti tariamąją dabartinę padėtį: Vilnius, girdi, esąs visai lenkiškasis miestas, kuriame lietuvių tėrą tik 2 nuošimčių; Vilniaus krašto gyventojai visai nenorį dėtis su Lietuva, ką parodę karštai pasitikdami Želigovskio kariuomenę ir, bedarant balsavimą pasisakydami už Lenkiją. Be to, Vatikane reikia jau ne nuo šiandien visa eilė gudrių advokatų, dvasiškių, kunigaikščių, grafų ir t. t. Jų kai kurie yra kilę iš Lietuvos ir sakosi puikiausiai žiną dalykų padėtį. Tie po-

nai tvirtintė tvirtina, kad ne tik Vilniaus kraštas esąs lenkiškas, bet ir visa Lietuva pusiau lenkiška. Svetimų valstybių atstovai vietoje ištirti tikrąją dalykų padėtį yra labai sunku, bemaž negalima. Tuomet pripažįstama tiesa tam, kuris smarkiau tvirtina savo pusėje beturįs tiesą. Tokiu budu Lietuva pralaimėjo bylą ir Tautų Sąjungoje ir Ambasadorių Konferencijoje. Ta pa-

ti priežastis ir į Vatikano konkordatą su Lenkija.

Jei ką galime mes kaltinti, kad tokis, o ne kitokis, konkordatas su Lenkija sudarytas, tai mūsų pačių valdžios atstovų. Kad Lietuva būtų ankščiau padariusi konkordatą su Vatikanu, gali ir Vilniaus klausimas būtų kitaip nušviestas Ryme ir gal nebutų priėję prie to, dėl ko šiandien tiek triukšmo keliama spaudoje.

Nauda Iš Liturgiško Gyvenimo.

Kiekvieno kataliko liturgiškas gyvenimas prasideda tuojaus su užgimimo laiku, nes kada tik jis atsiranda ant žemės, jo geri ir suprantantieji Dievo apreikštą tiesą tėveliai, veža jį į bažnyčią ir tenai iškilmingomis ir didelės prasmės apeigomis suteikia jam Krikšto Sakramentą, kuris naikina vaikelio gimtąją nuodėmę ir padaro jį tikru Bažnyčios sąnariu, vaikeliu. Bet kaip tik vaikutis paauga, pažįsta gera ir blogą, vėl pradeda šalintis nuo tos didelės draugystės, Bažnyčios, prieštarauja Dievui ir galų gale laužo prižadėjimus padarytus per Krikštą. Jo siela, kuri buvo balta kaip sniegas, tampa subiaurinta, supurvinta ir aikvoja skaistybės rubus. Jam ir dabar nėra kito kelio grįžti prie Dievo, permaldauti už prasi-kaltimus, kaip tik per gerą išpažinimą savo nuodėmių kunigui, kuris vardan Viešpaties Dievo atleidžia jam nuodėmes tais žodžiais: "Aš tave išrišu iš

tavo nuodėmių,"

Taip per visą gyvenimą visi katalikai negali apsieiti be dalyvavimo Bažnyčios apeigose, kitaip sakant, be liturgiško gyvenimo. Už tai tas gyvenimas yra labai mums svarbus ir kaip pamatysime naudingas.

Vienok kaip yra žmonių tarpe visokių būdų ir gabumų, sakysime inteligentiškumo srityje, vieni yra labai mokyti, užbaigę universitetą, kiti kolegiją, o dar yra daug tokių, kurie net parapijinės mokyklos neturėjo progos užbaigti, — taip ne visi liturgiškame gyvenime vienodai jaučiamės ir dalyvaujame Bažnyčios apeigose. Dauguma mūsų užmiršta, kad neužtenka tik apturėti antprigimtine malone per Krikštą, bet taip-gi reikia dalyvauti Bažnyčios apeigose ir taip atnaujinti jį, kad ne pražutų kaip sėklos ant neišdirbto lauko.

Imant rimtą dalyvavimą Bažnyčios apeigose, mes netik esame jos paklus-

nais, ištikimais vaikais ir atnaujiname antprigimtinę malonę, bet mes taip-gi jungiamės su visa Katalikų Bažnyčia ir prašome Viešpaties, kad ateitų pas mus ir išpildytų savo prižadėjimą, nes Jis pats pasakė: "Kame du ar trys susirinkę mano vardu, ten aš esu Jų tarpe." Kokį tai džiaugsmą turėtų mums pakelti dalyvavimas apeigose mūsų Bažnyčios, kurios Galva yra Kristus! Kiek tai malonių mes galime nuo Dievo išprašyti ne tik per savo maldą, bet ir vienydamiesi su malda tukstančių ir milijonų žmonių — tikinčiųjų!

Toliau per viešą dalyvavimą mes garbiname Dievą sykiu su sielomis skaistykloje, kurios nieko dėl savęs ne-

gali pelnyti, budamos nubaustos laikinai už savo kasdienines nuodėmes, bet gali daug padaryti gero dėl mūsų. Jei mes prašysime Dievo, kad Jis atleistų jų mažas kaltybes ir bausmes, kad priimtų į savo dangišką karalystę, — jos ir mus neužmirš.

Ant galo per tokią viešą maldą mes jungiamės ir su Šventaisiais danguje, kurie jau atėjo prie savo tikslo ir gavo garbės vainiką už gerą kariavimą ant šitos ašarų pakalnės.

Užtai negali būti naudingesnis ir svarbesnis užsiėmimas mums visiems Katalikams, kaip kad vieša malda, kurioje mes atiduodame Dievui garbę su visais Jo sutvėrimais. J. J.

Maloniausias Draugas.

Miręs buvo garsingas senas Graikų filozofas, Sokratas, ir gailaudami jo mokiniai vėl burelin susispietę, kalbėjos apie tą, kuris dar neseniai buvęs tarp jų.

Kiekvienas ypatingumas, kiekvienas mažiausias įvykis jojo nepaprasto gyvenimo buvo apšviestas, kad atmintis nė vieną dalykėlį jo brangaus mokslo nepraleistų. Dažnai išsiprašydavę kad jiems papasakotų tą mirties įvykį, ir dabar vėl atsikreipdavę į Fedoną, Sokrato draugą jo mirties valandoje, ir prašydavę kad papasakotų dar sykį jo mylimo mokytojaus paskutines valandas. Greit tasai atsakydavęs:

— Taip, turiu aš laiko ir stengsiuos atpasakoti jums visa. Nes iš-

tikro atsiminti Sokratą, ar patį kalbant, ar kito klausant, yra man visados maloniausias darbas.

Ar šis išsitarimas nepritaikytinas prie visų mūsų draugų? Argi ne maloniausiu darbu yra pasakoti apie ištikimą draugą, kuris linksmose valandose ir liudnose, šalia mūsų buvęs, kuriuo sunkenybėse pasitikėdavome ir vėl linksmi šalia jo eidavome; draugas nuo kurio nieko neslėpdavome, kuris gi atverdavo mums visas savo širdies paslaptis? Žvilgterėkime atgal į praėjusį gyvenimą, pilną tuomlaikinėmis linkmybėmis, ir rasime, jog valandos bėgo greičiausiai ir mūsų širdys taksėjo smarkiausiai, kuomet apie savo mylimus draugus kalbėjome.

Vienok, nors ir skaudu tai pasakyti, rodosi, jog yra išėmimas iš šios malonios taisyklės. Turime mes vieną draugą, apie kurį daug žmonių abejoja kalbėti, draugą, kurio prietelystės daugelis rodosi norėtų vengti. Keistas dalykas, kad kai kurie iš mūsų susigėstame, jei primena kas, jog mylime Kristų. Savo maldas slepiame, kad kas nepatemytų. Slaptai Jo bažnyčion įžengiame iš baimės, kad kiti nepamatytų. Savo valandas praleidžiame žemiškų draugų prietelystėje, o Jo vardas — vos ne vos ištariamas; jei ištariamas, tai rodosi išsiteisinant. Kodel gi taip yra? Argi Kristuje yra kokios kaltės ar ydos, kad susigėdinę nuleistume žemyn galvas, jei žinotų kas jog esame Jo prietelystėje? Argi pažeminsime savo garbę, jei su Dievo Sunumi draugausime? Koki keisti žmonės esame! Juk Kristus yra Dievas su visomis Dievo begalinėmis tobulybėmis, ir taip pat Žmogus — didžiausias, švenčiausias, prakilniausias žmogus, kuris kada nors buvo ant žemės — ir ar tai dėl to mes slepiame savo meilę prie Jo? Žmonės gali sužinoti iš svarbesnių atsitikimų mūsų gyvenimo, kad laikome Jėzų, kaip savo

Karalių ir Dievą, bet ar savo smulkiuose, kasdieniniuose dalykuose nebijome jiems parodyti, jog turime karališką Mylėtoją, kuriam mūsų gyvybė yra pažadėta, ir kuriam stengsimės įtikti visuose savo darbuose? Vyrai ir moterys, seni ir jauni, ar tie kurie augštesnėse apystovose pasaulyje esame, ar ir kurie užsidarę vienuolynuose gyvename, vienas bei visi iš mūsų pamylę Kristų esame, ir, tikimės, karštai. Saldu tat, saldžiau negu kad žodžiai galėtų išreikšti, turėtų būti mums užduotis skelbti numylėtus šio savo Draugo kelius. Skelbkime visiems, jog mūsų vienatinis tikslas yra būti panašiais į Jėzų visose savo mintyse ir kiekviename žodyje bei darbe, nes šis yra viešpataujantis mūsų gyvenimo troškimas.

O Jėzau, mano sielos numylėtoju, Tu niekad nesigėdinai mane mylėjęs. Aš gi dažnai, iš baimės žmonių ruščios kalbos, susigėdinu išreiškęs mano meilę prie Tavęs. Jėzau, mielasis, taip toliau nebus. Myliu Tave, kaip nė vieną kitą, brangiū Tave daugiau kaip visus kitus, nes Tu esi Viešpats mano, ir Dievas mano!

✠ Katalikų Pasaulys. ✠

Lietuva. A. A. T. Jeronimas Pečkaitis. Penktadienyje prieš Verbų sekmadienį 3 bal. dieną mirė Kaune Kretingos vienuolyno gvardijonas, vyresnysis tėvas Jeronimas Pečkaitis.

Paskutinius misijas a. a. Tėvas Jeronimas turėjo Kamajuose. Važiuodamas į Rokiškį peršalo. Sunkiai sirgdamas, atvyko 26 kovo Kaunan. Nuo peršalimo gavo plaučių ir smegenų užde-

gimą. Aštuonias dienas sirgęs Kaune, a. a. Tėvas Jeronimas 3 balandžio dieną atsiskyrė su šiuo pasauliu, vos keturesdešimtus metus eidamas. A. a. tėvas Jeronimas visoje Lietuvoje yra gerai žinomas; jisai buvo žymus visuomeninkas, tikras Dievo tarnas.

Velionis Tėvas Jeronimas gimė 30 rugsėjo dieną 1885 metais Rudžių kaime, — Šakių apskrityje. Jo tėveliai buvo turtingi nkininkai. Mokslus ėjo jisai Naumiestyje, paskui Mariampolės gimnazijoje ir jausdamas pašaukimą į kunigus, įstojo dvasinėn Seinų Seminarijon. Pabaigęs kunigų dvasinę Seminariją, a. a. kunigas Jonas Pečkaitis (taip jis tuomet vadinosi) per ketvertą metų vikaravo įvairiose vyskupijos parapijose. 1914 metais sumanė visiškai savęs ir savo valios išsižadėti, o pilnai atsiduoti Dievui. Tuo tikslu įstojo į “Mažesniųjų Brolių” vienuoliją Kretingoje. Kaip vienuolis gavo naują vardą, Jeronimas. Visoj Lietuvoj Tėvas Jeronimas buvo gerai žinomas savo dideliu iškalingumu. Taipgi jisai buvo žymus lietuvis bitininkas. Jo pasidarbavimu įsisteigė Lietuvoje “Bitės” draugija, kuri toliau ruošė įvairiose vie-

tose paskaitas. 1921 metais a. a. Tėvas Jeronimas buvo paskirtas Kretingos vienuolyno viršininku ir Lietuvai “Mažesniųjų Brolių” komisaru. Kaip vienuolijos viršininkas jisai daug pasidarbavo ir beišmirstančią “Mažesniųjų Brolių” vienuoliją Lietuvoje vėl atgaivino. Kaipo Tretininkų Lietuvai Direktorius pasidarbavo irgi nemažai. Sutvarkė, perorganizavo Lietuvos tretininkus, leido jiems mėnesinį laikraštį: “Švento Pranciškaus Varpelį”. Kiek a. a. Tėvo Jeronimo pajėgos nešė visur dirbo artimo naudai. Dažnai išvažiuodavo misijų žmonėms duotų. Žmonės Lietuvoje jo labai pasiges netekę.

Skaudus yra smugis “Mažesniųjų Brolių” vienuolijai, netekus savo viršininko, bet dar skaudesnis Katalikų Bažnyčiai Lietuvoje, netekus a. a. Tėvo Jeronimo asmenyje uolaus amžinų tiesų skelbėjo.

Roma. Pirmose gegužio mėn. dienose ruošiamasi šv. Petro sostinėje, Romoje, švęsti su didele iškilme kardinolo Merry del Val auksines kunigystės sukaktuves. J. Em. kard. Merry del Val yra šv. Petro bazilikos arkivyskupas.

Ž I E D Ė L I A I.

Želvė-Avingalvė.

(PASAKA).

Ramioje, toli nuo miesto apylinkėje, buvo didelis kalnas. Jisai, tarytum, skendo milžiniškame, ošiančiame miške. Pakalnėje sruveno upelis, o ant

kranto gražiame klonyje, tysojo sodžius iš to sodžiaus ėjo siauras takelis į kalną. Pačioje kalno viršunėje, lygioje aikštelėj, stovėjo maža grįčiutė, vos besilaikanti, suirus, sukrypus. Joje gyveno varguolė moteriškė, vardu Želvė, praminta "avingalvė." Jai žmonės tokį vardą pramanė dėl to, kad ją laikė kvai le, o kvaile ją laikė dėl to, kad ji rupinosi kitais daugiau, negu savimi. Jei kartais ateidavo į kaimą koks žmogus pagalbos prašydamas, tai jam atsakydavo:

— Atsitrauk nuo manęs, aš negaliu tau padėti. Tenai, ant kalno, gyvena Želvė-avingalvė, kuri visus visus aprupina.

Žmogus lipdavo į kalną pas senelę. Jei ji galėdavo išpildyti kaip nors jo prašymą — pildydavo, o jei negalėdavo — tai priglausdavo, paguosdavo, suramindavo sakydama:

— Pakentėk truputį, juk Kristus už mus kentėjo ir mums liepė kentėti.

* * *

Senelės grįčiutė mažutėlė — vos beapsuksi. Drauge su senele gyveno sausrankis vaikinukas Kalvutis ir bekojė mergytė Vargutė. Tuodu kudikiai senelei buvo svetimi.

Kitados juodu gyveno pas savo tėvelius. Vieną tamsią naktį išdraskė piktadariai jų trobeles, nužudė tėvelius, o juodu vienu du paliko miške. Po ketos dienų juodu atrado sodžiaus žmonės ir pradėjo derėtis, kas turi imtis vaikučius auginti. Kiekvienas jų kratėsi: kokią, girdi, iš jų nauda: tik dova-

nai maitink ir varginkis su jais. Išgirdus tai, senelė tarė:

— Tiesą, geri kaimynėliai, sakote: be rankos, be kojos nieko juodu jums nepadės. Duokite juos man! Jei kada neturėsiu ko valgyti, tai mums trims smagiau bus alkis kęsti.

Žmonės leipo juokais.

— Nerupestinga Želvė, — tarė vienas kaimynas: — tikra tu avingalvė, imk juos.

Pradėjo senelė su jais gyventi. Nė naktimis ji negaudavo miegot, tai mezgė, tai verpė. Už tai ji gaudavo miltų, druskos. Miške prisirinkdavo žabelių ir prasivirdavo viralo. Kartais pasitenkidavo vien vandenėliu. Susirinko kartą prie šulinio moters ir klausia: — kaip tu, Želve — avingalve, gyveni su savo vaikais? — Visa, ačiū Dievui gerai, — atsakė senelė.

— Kaip tai gerai? Juk jie nelaimingi?! — kalbėjo moters.

— Tai ir gerai, kad nelaimingi, už tai jiems maža ko tereikia. Jeigu jie būtų laimingesni ir naudingesni, tai aš negalėčiau patarnauti Viešpačiui Dievui, o dabar aš duodu ką galiu, — tai vis jiems geriau, negu aš bučiau jų nepriėmus ir jais nepasirūpinus.

— O ar tu pirma pamanei, kas su jais bus?

— Ne, — atsakė senelė — apie tai aš nemaniau.

— Tai kaip tu neapsigalvojus gali tai daryti? Tiesa, jie gal greitai mirs, tada tau palengvės, — kalbėjo viena moteris.

— Ką tu kalbi?! — sušuko senelė.

— Kam mirtis? Aš jos nenoriu, tegu ji sudžiusta už mano durų!

Moters pradėjo juoktis.

— Želve — avingalve, matai, kokia tu galinga, mirtį nori už durų sudžiovinti. Tikra avingalvė!..

Nuėjo senelė pas Kalvutį ir Vargutę. Nunešė jiems šalto, tyro vandenilio atsigerti; o moters stovėjo ir žiurėjo į beatsitolinančią senelę.

Tuo laiku iš miško išėjo dviem lazdom pasiramščiuodamas senelis.

— Moterėlės, — tarė senelis: kas pas jus kaime geras žmogelis, kas priimtų nakvynėn pakelevingą elgetą?

— O kuo tu vadinsiesi, kas esi?

— Aš keliauninkas Dievo pasaulio, mano vardas — Gyva Dvasia. Pavargau, norėčiau atsilsėti.

— Mes tavęs napažįstam ir negalime priimti nakvynėn, nes vyrai parėję barsis.

— Tai jus savo vyrų labiau bijote, negu Dievo? Juk Dievas liepė priimti ir papenėti vargšą!

— Tiesą, kelevi, sakai: Dievo žodį atmename, bet žmogaus žodžio bijome.

— Aš tai, moterėlės, už blogą nelai kau, — palingavęs galvą, tarė senelis: — eisiu vyrų pasiklausti.

Nuėjo pas vyrus, o tie jam sako:

— Kas tave žino, gal tu, pasiveręs elgeta, nori sužinoti, kur mūsų turta, o paskui praneši plėšikams. Gal tu koks nešvarus, o mūsų pirkios švarios! Eik šiuo takeliu į kalną, ten rasi mažą trobelę, kur gyvena Želvė — avin galvė, ji tave priims.

— Ačiu jums, geri žmonės, — ta-

rė senelis ir nuėjo į kalną.

Želvė pamačiusi sunkiai kuopiantį į kalną senelį, pasiuntė Kalvutį pakviesti senelį vakarienės.

Kalvutis, pribėgęs senelį, šaukė:

— Senuti, eikš pas mus vakarienės, tave mama prašo. Išvirė košės ir užsūdė.

Senelis šypsodamas ramiai paglostė Kalvutį.

Taip, aš pas jus ir einu, kitur nepriėmė.

Kai senelis įžengė grįtelėn, ten pasidarė visai ankšta.

— Sėskis tėvuk, — tarė senelė: — valgyk su vaikais, aš pastovėsiu.

Senelis sėdosi, pavalgė ir prakalbo:

— Ačiu tau, senele, kad neklausei kas aš esu ir iš kur, o pasodinai ir pavalgydinai. Dabar eisiu miškān, nes čia ankšta, nēr kur visiems atsigulti.

— Ką kalbi, seneli?! Miške daug žvėrių, aš neleisiu. Išsiteksime: Kalvutis atsiguls ant krosnies, Vargutė užkrosny, o tu, kur bus daugiau vietos. Aš pati sau rasiu vietą.

— Tegul bus taip, kaip tu nori, tarė senelis.

Atsigulė senelis, užsiklojo savo sky lėta rudine ir iš nuovargio greit užmigo. Tik gaidžiui trečiu kart pragydu, senelis išbudo ir pamatė Želvę, kuri, prikabinus prie lubų kuodelį, stovėdama verpė.

— Tu, tur būt, visai nemiegojai? — užklausė senelis.

— Taip, aš visai nenorėjau miego. Palingavęs galvą, senelis tarė:

— Ilgai vadžiojo mane Viešpats po pasaulį, aš maniau, kad Jis mane užmiršo ir apleido, o Jis mane atvedė į ramybės vietą ir leido išvysti tikrąją meilę.

Pasakyk man, senele, ko tu nori, o aš viską iš Dievo išprašysiu.

— Ko man truksta, aš taip laiminga, linksma; tik noriu, kad mirtis neperžengtų mano slenkščio, o jei ji ateis, tai tegu už durų sudžiusta! — atsakė senelė.

— Tegu bus taip, kaip tu nori. Senelis išėjo.

* * *

Prie senelės grįčiutės durų šilko rubais apsitaisiusi, aukso kardą prisikabinusi, plieno dalgę laikydama, šokinėjo mirtis.

Senelė tuoj pažino ir tarė:

— Gerai jiems pas mane ir be tavo dovanų, o tavęs geriau, kad nebutų. Sudžiuk už durų!

Mirtis pridžiuvo toj vietoj, kur stovėjo, o senelė pridengė ją žagarais, kad nė nesimatytų.

Po kiek laiko, pradėjo veržtis sodžiaus žmonėms aimanavimai ir ašaros. Turtuolis ėmė skriausti ir mušti vargšą. Jo piktadariška širdis, nejautė jokio pasigailėjimo. Galiunai buvo žiaurus, dabar paliko dar žiauresni.

Eina ir eina pas Želvę tiek nelaimingų, kiek ji per visą savo amželį nebuvo mačiusi. Ji negalėjo jiems padėti ir girdėjo, kai jie verkdami šaukė: "Mirtie, mirtie, kur dingai, kam apleidai pasaulį, ateik ir paslėpk mus, nuo beširdžių žmonių!"

Čia Želvė suprato blogai padarius.

— Tai aš, beprotė, visa tai padariau, — tarė senelė: — aš užsimaniau taisyti Dievo darbus: kam buti sutvertam, kam ne; aš panaikinau mirtį! Ji po žabarais sudžiuvo!

— Paleisk, mamute, mirtį, pasigailėk mus! — šaukė varguolių minia. — Štai jau dešimtys metu, kai jokių laidotuvių nebuvo, ir galiunai tapo beširdžiai, o mes pavargome. Leisk juos atskirti nuo didžiųjų nuodėmių, o mus nuo skausmų.

Nuėjo Želvė, nustumė žagarus, o mirtis jau nebe ta: dalgė surudijo, gražus rubai supuvo, kunas sudžiuvo, liko vos kaulų žymės.

— Eik kur tave Dievas siuntė, — pasakė Želvė mirčiai. Mirtis atsikėlė ir nuėjo.

Greitai sugaudė laidotuvių varpas. Pradžiugo varguoliai, sudrebėjo turčiai.

— Mes manėme, kad ji amžinai išnyko, — kalbėjo turtuoliai, o ji štai, kaip angis pasirodė. Tur but negalima amžius viešpatauti ir skriausti.

Varguoliai žegnojosi ir patys į karstus gulė.

— Pavargome, sako, mūsų kaulai ištroško žemelės.

Apėjo mirtis visą sodžių už girios ir surinko visa, kas reikėjo surinkti, o su kitais drauge paėmė Kalvutį ir Vargutę. Tik Želvė vis likosi gyventi ir gyvena kaip pirmiau, daro kaip pirmiau ir darė. Tie, kurie ją vadino Želvelavingalve, visi išmirė, ir ji pati jau užmiršo tą vardą. Mirtis, apėjus visą pasaulį, grįžo prie jos ir paklausė:

— Kuo vardu tu vadiniesi?

Ji stengėsi prisiminti, bet negalėjo.

— Tur but mano vardas persimainė, — tarė senelė.

Mirtis pradėjo klausinėti aplinkinių, kaip vadinasi toji moteriškė, bet nieks nežinojo. Tik staiga krito iš dan gaus balsas, kaip sniegas, širdies išvaizdos akmuo, kuriame ugningu auk-

su degė parašas: "Meilė".

Pamačius tai mirtis, tarė:

— Tu ne mano, tavo vardo nėra mano sąrašė, Meilė nemiršta. Tu gyvensi iki tų laikų, kada teisybė ir gailėstingumas susitiks ir viešpataus žmonėse, o vilkas atsiguls šalia ėriuko ir nenuskriaus jį!

("Pavas.") **Narimantas.**

Klausimai ir Atsakymai

Pasninkas ir šv. Komunija.

KLAUSIMAS. Man dar būnant Lietuvoje, kunigai sakydavo: jei eini išpažinties ir prie šv. Komunijos, tai turi dabotis, kad lijant nė lašelis neįkristų į burną. O čia Amerikoje man tenka matyti, kad žmonės prieš eidami prie šv. komunijos net burną plauna. Ar taip galima daryti, ar nėra nuodėmės?

Girios Zuikėlis.

ATSAKYMAS. Bažnyčia, norėdama kad šven. komunijai būtų reiškiamą kuodidžiausia pagarba, kad kiekvienas einantis prie šv. komunijos lyg ir atjaustų imąs čia nepaprastą valgi, isako, kad prieš šv. komuniją joks kitas valgis ar gėrimas nebutų imamas. Delto visi norintieji imti šv. komuniją privalo susilaikyti nuo valgymo ir gėrimo nuo 12 val. nakties t. y. kai prasideda diena, kurioje norima imti šv. Komuniją.

Plauti burna — nėra valgymas ar gėrimas. Taigi prieš imant šv. Komuniją galima tai daryti. Čia jokios nuodėmės nėra. Dar gi gerai daroma, nes išplaunama gal nevisai švariai užlaikyta burna, kuria priimsi Viešpatį šv. Komunijoje.

Dabar, Tamsta sakai, kad kunigai Lietuvoje liepdavę einant prie šv. Komunijos gerai laikyti burną užčiaupus, kad lijant neįkristų lietaus lašelis. Nenoriu čia įtarti, kad Tamsta šitą dalyką esi prasiimanęs. Bet, jei iš tikrųjų taip Tamstai kunigų buvo liepiama, tai greičiausiai Tamsta nepilnai busi kunigo žodžius supratęs. Jei netyčiomis įkristų koks lietaus lašelis į burną, tai tas dar nelaužytų pasninko reikalaujamo einant prie šv. Komunijos. Bet jeigu Tamsta išsižiojęs tyčiai gaudytum lietaus lašus, norėdamas kad ir truputį savo troškulį numalšinti, be abejo tuomet busi įsakyto prieš komuniją pasninko neužlaikęs. Ir tuomet ne-

butų valia imti tą dieną šv. Komunijos.

Taip lygiai ir plaunant burną. Jei plaunant burną, netyčiai koks lašelis įkristų į gerklę ir jį prarytum, dar nebūtų pasninkas, prieš imant šv. komunią

reikalaujamas, sulaužytas. Bet jei plaudamas, gerokai išsigertum, kad ir užsimiršęs, jau pasninkas būtų sulaužytas ir prie šv. komunijos nebūtų valia tą dieną eiti.

Lietuvos Žinios.

IV Žemės ukio paroda įvyks Kaune birželio 14 ir tęsis iki 25 d. Parodoj bus šie skyriai: 1) žemės ukio mašinos ir padargai, 2) gyvuliai, 3) pieno ukis, 4) laukų, pievų, sodų daržų ukis, 6) miškų, durpytų ukis, 7) statyba ir statomoji medžiaga, 8) keramika ir stiklo dirbiniai, 9) technologija ir mašinų statymas, 10) odos dirbiniai, 11) audiniai manufaktūra, galantėrėja, 12) chemijos dirbiniai, 13) liaudies dailės dirbiniai, 14) spaudos ir statistikos daviniai ir 15) prekių pavyzdžiai. Vietų kainos: paviljonuose 15 litų už kvadr. metrą, pastogėse — 10 litų, lauke 3.50 ct.; arkliui arba karvei vieta 5 litai, smulkiam gyvuliui 2 litai, paukščių lizdai — litas.

Lietuvių švedų draugija. Kovo 18 d. Kaune įsikūrė lietuvių švedų susitarinimo draugija. Tuo vardu draugija įkurta ir Stokholme.

Gręžiant šulinį rasta druskos. Gręžiant Kaune "Ragučio" firmai šulinį, rasta 197 metrų gilumoj 70 centimetrų druskos sluogsnis. Ryšy su tuo manoma išleisti įstatymas, kuriuo turės but pranešinėjama apie gilesnius gręžimus universitetui.

Anglai pasitiki Lietuva. Anglų valdžia pranešė, kad iš jos pusės nėra kliučių užtraukti Anglijoj Lietuvos geležinkelio statybos reikalams vieno milijono svarų sterlingų paskolą.

Klaipėdos gyventojų skaičius. Pirmo surašinėjimo daviniais, gyventojų esama 141.274. Iš jų 66.678 vyrai ir 74.596 moterų. Apgyventų gyvenamų namų yra 18.613 ir neapgyventų — 103.

Ruošiamasi cukrų gaminti. Ministrų kabinetas kovo 26 d. nutarė dar šiais metais pradėti Lietuvoj cukrinių runkelių auginimo darbą. Šitam reikalui patvirtinta sąmata 254.300 litų sumai.

Organizuojama cukrinių runkelių **sėja.** Šiais metais viso Lietuvoj organizuojama cukrinių runkelių sėja, tikslu gauti žinių, kuri cukrinių runkelių sėkla mūsų krašto sąlygoms yra tinkamiausia, o taip pat pripratinti žymų valstiečių skaičių prie cukrinių runkelių sėjimo ir tuo budu paruošti šioj srity įgudusių plantatorių ir darbininkų, kurie galėtų pagaminti ateity reikalingą kiekį cukrinių runkelių busimam cukraus fa-

brikui. Ukininkai, kurie sudarys su finansų ministerijos prekybos departamentu sutartis, gaus po 4 litus už kiekvieną centnerį (50 klgr.) cukrinių runkelių, patiekiant į artimąją geležinkelio stotį. Kaip rankpinigius departamentas duoda po 6 centnerius zuperio, po 3 centn. kali druskos — 40%, po 3 centn.

salietros ir nuo 30 iki 40 klgr. cukrinių runkelių sėklos kiekvienam hektarui. Sėją atlikus, kiekvienas ukininkas gauna po 100 litų kiekvienam hektarui praretinimą atlikus.

Žinias teikia Finansų ministerijos prekybos departamentas, Kaunas, Kalnų g. 27, kamb. 31.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:

“Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė.” Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiarškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.)

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

3238 So. Leavitt Str. Chicago, Ill.

NOREDAMI Pirkti, Parduoti Ar Mainyti
Visados Kreipkitės Pas Mus. Tas Jums Bus
Ant Naudos.

S. L. FABIONAS CO.

INVESTMENTS REAL ESTATE
INSURANCE

809 W. 35th Str., Chicago, Ill.
Tel. Boulevard 0611 ir 0774

Padarom Pirkimo ir Pardavimo Eastus.

Paaukštinti atstovai pūdas ir
Pardavimas Laivakurtas.